

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň JUDr. Marcely Rouskové a JUDr. Hany Pipkové v právní věci žalobce: **H. X. T.**, státní příslušnost: Vietnamská socialistická republika, zastoupeného Mgr. Jiřím Hladíkem, advokátem, se sídlem v Brně, Příkop 8, proti žalovanému: **Policie ČR, Služba cizinecké policie, ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem v Praze 3, Olšanská 2, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 12. 2009, č. j. CPR-11379/ČJ-2009-9CPR-V237,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Policie ČR, Služby cizinecké policie, ředitelství služby cizinecké policie ze dne 2. 12. 2009, č. j. CPR-11379/ČJ-2009-9CPR-V237 se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení v částce 5.808,- Kč, a to k rukám jeho zástupce Mgr. Jiřího Hladíka, advokáta, do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým byla změněna část výroku rozhodnutí Policie České republiky, Oblastního ředitelství služby cizinecké policie Ostrava, Inspektorátu cizinecké policie Chotěbuz ze dne 9.7.2009, č.j. CPOV-8616-16/ČJ-2009-074062, jímž bylo v souladu s ust. § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 uloženo žalobci správní vyhoštění a doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území, byla stanovena na 1 rok, přičemž tato doba je shodná s dobou vykonatelnosti rozhodnutí. Podle ustanovení § 118 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. nebyla účastníku řízení doba k vycestování stanovena, neboť bude dne 10.7.2009 zajištěn dle ust. §

129 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb. a následně předán do zajištění v ZZC Poštovní. Podle ust. § 120 a odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. bylo na základě závazného stanoviska odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra České republiky rozhodnuto, že se na uvedeného cizince nevztahuje důvod znemožňující vycestování dle ust. § 179 zákona č. 326/1999 Sb. Podle ust. § 85 odst. 2 písm. a) zákona č. 500/2004 Sb. byl vyloučen odkladný účinek odvolání. Část výroku napadeného rozhodnutí byla pak změněna tak, že „Panu H. X. T., nar. X, st. příslušnost Vietnam, trvale bytem Vietnam, L. L., A. D., H. P., cestovní doklad č. B0321528, se v souladu s ustanovením § 118 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. stanovuje doba k vycestování z území České republiky do 15 dnů ode dne ukončení zajištění, nebude-li postupováno dle ustanovení § 128 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. z důvodu uvedeného v ustanovení § 2 téhož zákona, počíná běžet doba k vycestování ode dne odpadnutí tohoto důvodu. Ve zbylé části se podle ustanovení § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb. odvolání zamítá a napadené rozhodnutí potvrzuje.“

Žalovaný v odůvodnění v záhlaví uvedeného rozhodnutí zrekapituloval průběh správního řízení, mimo jiné uvedl, že důvodem zahájení řízení o správním vyhoštění byla skutečnost, že žalobce na území České republiky pobýval bez platného víza nebo oprávnění k pobytu, ač k takovému pobytu nebyl oprávněn. Následně se žalovaný vyjádřil k námitkám žalobce uvedeným v jeho odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí. Odvolací správní orgán k návrhu žalobce, aby bylo prvoinstanční rozhodnutí zrušeno a řízení o správním vyhoštění zastaveno konstatoval, že postup v řízení o správním vyhoštění byl po zhodnocení všech souvisejících okolností posouzen jako správný a odpovídající po právní stránce stavu věci. Byly zcela podle žalovaného naplněny předpoklady pro aplikaci ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona č. 326/1999 Sb. Při hodnocení důkazů v jejich vzájemných souvislostech a po zvážení intenzity dopadu vydaného rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého života cizince pak bylo vydané rozhodnutí shledáno adekvátním opatřením vydaným plně v souladu s právními předpisy. Žalovaný současně také uvedl, že změnou části výroku stran stanovení doby vycestování dle ust. § 118 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. v souladu s ust. § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb. odstranil nesprávnou aplikaci ust. § 118 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. ve spojení s ust. § 129 téhož zákona.

Žalobce v žalobě namítal neúplně zjištěný skutkový stav věci, že nebyl řádně seznámen se všemi podklady pro rozhodnutí před jeho vydáním. Závazné stanovisko podle žalobce nebylo při vydání rozhodnutí k dispozici, správní orgán nezkoumal obavy žalobce o osobní bezpečnost v případě návratu žalobce do Vietnamu, a proto má žalobce za to, že závazné stanovisko je v této části nepřezkoumatelné a neodůvodněné.

Žalobce také namítal, že nelze spojovat dobu platnosti s dobou vykonatelnosti, výroková část podle žalobce postrádá stanovení lhůty pro vycestování a žalovaný se rovněž nesprávně a nezákonně vypořádal s námitkou žalobce týkající se nepřiměřenosti rozhodnutí o správním vyhoštění s ohledem na daný skutkový stav.

Ve vyjádření k žalobě se žalovaný zabýval námitkami žalobce uvedenými v žalobě a dospěl k názoru, že rozhodnutí o správním vyhoštění bylo vydáno v souladu s právními předpisy, a proto navrhl podanou žalobu zamítnout.

Ve správním spise se nacházejí pro danou věc tyto důležité dokumenty, podklady a to protokol o vyjádření účastníka správního řízení ze dne 9.7.2009, závazné stanovisko MV ČR OAMP ze dne 9.7.2009, rozhodnutí Policie České republiky, Oblastního ředitelství služby cizinecké policie Ostrava, Inspektorátu cizinecké policie Chotěbuz ze dne 9.7.2009, č.j. CPOV-8616-16/ČJ-2009-074062, odvolání ze dne 15.7.2009 včetně jeho doplnění

doručenému dne 22.7.2009, závazné stanovisko ministra vnitra ČR ze dne 21.10.2009 a žalobou napadené rozhodnutí žalovaného ze dne 2.12.2009 č.j. CPR-11379/ČJ-2009-9CPR-V237.

Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zák.č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.) a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Soud posoudil věc takto:

V dané věci bylo žalobci uloženo správní vyhoštění. Správní orgán ve výroku vyslovil, že doba, po kterou nelze účastníku řízení umožnit vstup na území České republiky byla stanovena na 1 rok a je shodná s dobou vykonatelnosti rozhodnutí. Tím, zda lze takovýto výrok učinit, se zabýval Nejvyšší správní soud, který rozhodl v rozšířeném senátu usnesením ze dne 30.7.2013 č.j. 9 As 131/2011-63 tak, že: „Podle § 118 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění účinném od 24. 11. 2005 do 31. 12. 2011, byl správní orgán oprávněn stanovit ve výroku rozhodnutí o správním vyhoštění počátek doby, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území, i tak, že se tato doba počítá ode dne, kdy se rozhodnutí o správním vyhoštění stane vykonatelným, a byl oprávněn stanovit celkovou délku této doby. Nebyl však oprávněn tuto dobu rozdělovat do více časových úseků např. tím, že by stanovil, že je shodná s dobou vykonatelnosti rozhodnutí, a tedy předpokládal, že již započatá doba, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území, nebude běžet v období, kdy dojde v jejím průběhu k odkladu vykonatelnosti rozhodnutí o správním vyhoštění.“ V odůvodnění pak rozšířený senát mimo jiné uvedl, že „... § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném od 24. 11. 2005 do 31. 12. 2011, neumožňoval správnímu orgánu, aby k tíži vyhošťovaného cizince stanovil dobu zákazu jeho vstupu na území tak, že ji zcela ztotožní s dobou, resp. s jednotlivými časovými úseky, kdy je rozhodnutí o správním vyhoštění vykonatelné. Takové stanovení doby zákazu vstupu totiž předpokládá, že může dojít k odkladu vykonatelnosti rozhodnutí o správním vyhoštění až v průběhu této doby, a to např. tím, že vyhošťovaný cizinec požádá až po nabytí vykonatelnosti rozhodnutí o udělení mezinárodní ochrany. Tím by se ovšem jednotná doba, po níž nelze cizinci umožnit vstup na území, rozdělila do více samostatných časových úseků přerušovaných právě těmi obdobími, po něž by rozhodnutí o správním vyhoštění nebylo z různých důvodů vykonatelné.

Byť by se jevilo i takové stanovení doby zákazu vstupu na území v souladu s účelem daného institutu, je třeba trvat na tom, že pro takový postup právní úprava účinná od 24. 11. 2005 do 31. 12. 2011 správní orgán nezmocňovala. Jak konstatoval již devátý senát v předkládacím usnesení, princip uplatňování veřejné moci jen v případech, v mezích a způsoby, které stanoví zákon (čl. 2 odst. 3 Ústavy České republiky a čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod), uvedený postup v daném období vylučoval, neboť tato praxe neměla oporu v zákoně.

Až znění § 118 odst. 4 zákona o pobytu cizinců, účinné od 1. 1. 2012, přineslo změnu, o kterou správní orgán nad rámec svých pravomocí předmětným výrokem svého rozhodnutí usiloval. Podle tohoto nyní účinného ustanovení se totiž doba, po kterou není rozhodnutí o správním vyhoštění vykonatelné, nezapočítává do doby, po kterou nelze cizinci vstup na území členských států Evropské unie nebo občanovi Evropské unie anebo jeho rodinnému příslušníkovi umožnit vstup na území ČR. Tento účinek tedy nastává podle současné právní

úpravy ze zákona, aniž by tak musel správní orgán výrokem svého rozhodnutí o správním vyhoštění výslovně stanovit.“

Ohledně faxové zprávy obsahující závazné stanovisko, které je podle žalobce nepřezkoumatelné a neodůvodněné soud ze správního spisu zjistil, že ve správním spise se nachází ověřená kopie závazného stanoviska Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 9.7.2009 č.j. CPOV-8616-13/ČJ-2009-074062, v němž bylo uvedeno, že vzhledem k tomu, že nebyl shledán důvod znemožňující vycestování do země státního občanství (země jeho posledního trvalého bydliště) podle § 179 odst. 1 a 2 zákona č. 326/1999 Sb., vycestování pana H. X. T., nar. X, státní příslušnost Vietnam, místo hlášeného pobytu Vietnam, je možné. V odůvodnění pak správní orgán uvedl skutečnosti, které jej k tomuto závěru vedly. V závazném stanovisku ministra vnitra k možnosti vycestování cizince ze dne 21.10.2009 ministr vnitra potvrdil závazné stanovisko odboru azylové a migrační politiky MV ČR ze dne 9.7.2009, že vycestování pana H. X. T., nar. X, státní příslušnost Vietnamská socialistická republika, trvalého pobytu L. L., A. D., H. P., Vietnam, je možné. Ministr v odůvodnění mimo jiné uvedl, že po posouzení ve stanovisku zmíněných materiálů na pozadí jemu známých informačních zdrojů neshledal žádný z důvodů znemožňující vycestování uvedeného cizince do země jeho státního občanství. Sdělení jmenovaného posuzoval správní orgán na pozadí informací týkajících se politické, bezpečnostní a ekonomické situace, potažmo stavu dodržování lidských práv ve Vietnamu. Dotyčný cizinec v protokolu o podání vysvětlení ze dne 9.7.2009, který měl správní orgán k dispozici, zcela prokazatelně uvedl, že v případě návratu do Vietnamu se obává možného jednání věřitelů, kteří mu půjčili finanční prostředky na cestu do zahraničí. Správní orgán je pak tohoto názoru, že možné potíže dotyčného cizince se soukromými osobami v zemi původu v důsledku finančních závazků, není možné podřadit pod zákonné ustanovení § 179 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. Pokud by se ze strany věřitelů mělo jednat o nezákonné jednání, má dotyčný podle ministra možnost využít všech prostředků, které mu poskytuje tamní právní řád, aby svoji záležitost vyřešil. Dále se cizinec odvolává na svého bratra, který rovněž pobývá v České republice. Ani v tomto případě podle ministra není možné tento rodinný svazek považovat za relevantní ve vztahu k uvedenému zákonnému ustanovení. Takovéto příbuzenské vztahy podle ministra nezakládají nárok, aby na ně bylo možné vztáhnout mezinárodní závazky České republiky. Soud námitku žalobce neshledal důvodnou.

Pokud pak jde o námitku, že žalobce nebyl seznámen řádně se všemi podklady pro rozhodnutí před jeho vydáním, soud konstatuje, že z protokolu o vyjádření účastníka správního řízení ze dne 9.7.2009 č.j. CPOV-8616-12/ČJ-2009-074062 vyplývá, a sám žalobce to také prohlásil, že bylo žalobci umožněno nahlédnout do spisu, seznámit se se všemi podklady pro rozhodnutí a rovněž mu byla dána možnost se k nim vyjádřit.

Námitku, že žalovaný stanovil dobu k vycestování alternativním způsobem, tudíž není uvedena určitě a nezaměnitelně, rovněž neshledal soud důvodnou. Ve výroku žalobou napadeného rozhodnutí byla doba k vycestování z území České republiky stanovena do 15 dnů ode dne ukončení zajištění, nebude-li postupováno dle ust. § 128 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. Podle tohoto ustanovení zajištěného cizince, kterému má být na základě pravomocného rozhodnutí o správním vyhoštění ukončen pobyt na území, dopraví policie na hraniční přechod za účelem vycestování z území; to neplatí v případě, že zajištěný cizinec předloží potvrzení o podání žaloby. Policie rovněž dopraví na hraniční přechod zajištěného cizince po zamítnutí žaloby proti rozhodnutí o správním vyhoštění a cizince, který byl zajištěn za účelem vycestování podle § 124b. Soud nesdílí názor žalobce, že by doba k vycestování nebyla stanovena určitě a nezaměnitelně.

Podle žalobce se žalovaný rovněž nesprávně a nezákonně vypořádal s námitkou žalobce týkající se nepřiměřenosti rozhodnutí o správním vyhoštění s ohledem na daný skutkový stav. K tomu soud uvádí, že žalovaný se k této námitce žalobce vyjádřil na str. 7 svého rozhodnutí, kde uvedl, že přiměřenost rozhodnutí byla správním orgánem I. stupně v předmětném řízení posuzována. Cizinec byl ke svým příbuzenským vztahům na území České republiky dotazován v rámci protokolu o vyjádření účastníka správního řízení, kdy uvedl pouze skutečnost, že v České republice má svého bratra. Správní orgán I. stupně následně zjistil, že manželka i matka cizince žijí ve Vietnamu. Žalovaný také uvedl, že cizinec na území České republiky pobýval legálně od 31.8.2006 do 24.6.2009. V uvedené době nemohlo dojít k natolik pevné integraci cizince do společnosti České republiky, aby byla vyloučena jeho zpětná reintegrace v zemi původu. Soud neshledal důvodnou námitku žalobce.

S poukazem na shora uvedené důvody proto Městský soud v Praze napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s.ř.s. pro nezákonnost zrušil. V souladu s ust. § 78 odst. 4 s.ř.s. soud současně vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení. V dalším řízení je správní orgán vázán právním názorem vysloveným soudem v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věta první s.ř.s. Žalobce měl ve věci plný úspěch, proto mu přísluší právo na náhradu účelně vynaložených nákladů řízení. Náklady řízení představují náklady právního zastoupení žalobce advokátem ve výši 4.800,- Kč, což tvoří 2 úkony právní služby po 2.100,- Kč (převzetí zastoupení, podání žaloby) dle § 7, § 9 a § 11 odst. 1 vyhlášky č. 177/1996 Sb. a 2 režijní paušály po 300,- Kč dle § 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb., včetně částky 1.008,- Kč odpovídající dani z přidané hodnoty, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s.ř.s.). Náklady řízení tedy činí celkem 5.808,- Kč, jak je ve druhém výroku rozsudku uvedeno.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo

jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 29. srpna 2013

JUDr. Slavomír Novák, v.r.
předseda senátu

za správnost vyhotovení:
Simona Štěpinová